

Číslo, které se vymyká z běžné řady, vzniklo z archivních "odpadků", lépe řečeno z příspěvků, které se z nejrozumnějších důvodů neobjevily dosud na stránkách našeho listu. Jelikož jejich obsah byl vázán časově, během pevalování se v archivním kufru zastaraly a do klasických čísel se již nehodí. Poněvadž potřebujeme uvěnit archivní kapacity pro čerstvé materiály, sáhli jsme k likvidaci starých písemností touto netradiční formou.

I. D. VOLÍ KOMUNISTY

Snad se nenajde v naší středoevropské domovině člověk, jenž by s trochou napětí, naděje i obav neočekával červnové volby do zastupitelských orgánů. Po delší odmlce tak opět přijdou ke slovu skutečná práni a vůle občanské veřejnosti našeho státu. V podstatě již od Velkého Zlomu v našich nejnovodobějších dějinách se vedou mezi jednotlivci i celými skupinami, ať již na pracovištích nebo v rodinách spory, kohože bude nejlépe dosadit na horká křesla v parlamentu. Ve většině případů je těchto diskusím a nezřídka i hádkám společné jedno: snaha zabránit právě těmito volbami restauraci komunistického režimu, který se stal v očích demokracií nafetovaných idiotů symbolem zla, zpátečnictví, úpadku, bezpráví, bezperspektivnosti, libovůle a násilí, aniž by právě tito, v současné době tak ohniví zastánci svobody ve všech směrech, někdy v minulosti pocítili nesvobodu či omezování své existence. Jistě i oni, ti něžní, listopadoví revolucionáři, se jednou proberou z té obdivuhodně dlouhé epilsti a těžká kladiva kocoviny jim rozbijí růžové brýle před očima. Tato vystřízlivění bude velmi bolestné a lidé s hrůzou zjistí, co ve stavu "společenské nepřítetnosti" všechno napáchali.

Jediný možný prostředek retardace a nejlépe pak retence celého tohoto velmi nebezpečného procesu, vidí redakční rada ID v bezpodmínečné preferenci kandidátů z řad KSC na volebních lístečích. Název tohoto článku se tedy tímto stává jakýmsi závazným programem pro všechny, kteří mají s ID co do činění /od našeho vrátného, korektora až po přispívatele a samozřejmě i šéfa redakční rady./ Jelikož však již nežijeme v době, kdy se i ty nejsložitější ideje daly vyjádřit jedním heslem a lidem to stačilo, jsem nucen vysvětlit příčiny, jež nás vedly k zaujmutí takového stanoviska. Činím tak s vědomím, že budu obviněn z rozpoutání předvolební kampaně na stránkách občasníku tak navýsost povzneseného nad banality všedních dnů. A jen já a pár mých přátel bude vědět, že se jedná pouze o prachsprostý popis jevu, jemuž je veškerá emocionálnost a dogmatizma cizí.

Prvním z důvodů, pro něž se redakce ID rozhodla odevzdat své daleko slyšitelné hlasy právě komunistům, je na první pohled ryze soukromého charakteru, ba co víc, zavání nepotismem. Jeho hloubka je však daleko větší než se zdá. Jedná se o název našeho časopisu, resp. o jeho první část, jež je tvořena adjektivem "ilegální". Právě toto slovo se již několikrát stalo předmětem ostrých výměn názorů mezi členstvem redakční rady a mer rebelie se objevil i u dopisovatelů a těch pár čtenářů, jímž se II vnucuje. Bylo častokrát poukazováno na nesmyslnost a anachronismus našeho jména. To se v období hypnotického společenského spánku stalo symbolem nepeddažnosti a provokace, leč dnes je již trnem v oku těm, kteří si myslí, že už máme, co jsme chtěli. Přesto jsme odělali /mám teď na mysli redaktory II/ a nenechali se spít morkem konjunkturalismu. Naše jméno tedy zůstalo nezměněno s tím, že se po volbách uvidí. Počali se nám tedy aspoň na kratší období zašlapet do země škodlivý pleveľ velkehubé-

ho tlachání a čekanalosti společnosti, v níž žijeme teď, pro niž však my, nezaujatí kritikové máme jediný přívlastek a to společnost putridní. A právě ona nás nenechala v klidu. Přece jen jsme soudnost lidí dosti přecenili, což se nám teď příšerně vynstílo. Občané této země, jinak pověstní svou ignorací, dnes jako smyslu zbavení klečí před oltářem, na jehož fialové komži se hrdě dmou písmena, jež vytvořila tak nechutnou zkratku-OF! A jako by nebylo ještě dosti excesů, rojí se nám jako kobylky další a další politické strany, jejichž akční programy veskrze omílají totéž. To všechno vytváří velmi nechutný kolerit současnosti a do budoucnosti dává tušit katastrofu. Proto jsme se již nyní rozhodli vystoupit s tímto prohlášením, neboť: kdo, když ne my, kdy, když ne teď! Pouhospouhá představa, že OF a jim podobná pakáž suverénně vyhrává volby, nás děsí! Nechce se nám ani domýšlet zmatek, dezorientaci, voluntarismus a další hrůzy, jimiž jsou programy rádeby moderních a konečně svobodných stran bezprostředně determinovány. Vystává zde totiž otázka, která zneklidňuje nejen nás, ale celou uzavřenou společnost, dříve označovanou jako "podzemí". Tato otázka zní: Bude potom ještě vůbec něco, kromě vražd, loupeží, fašismu, pornografie a dalších výdobytků moderní společnosti, ilegální?! Co se stane s aspektem, díky němuž se udržovaly podzemní struktury? Zdá se, že dojde k jejich destrukci, explozi vnější a vnitřní. Dojde k přetržení vzájemných svazků spletených z dlouhých vlasů, esvědčení z psychiatrických léčeben a trestních rejstříků. Mnohým se takřka pod nohama otevře propadliště smyslu života!

Touto ponurou perspektivou se plynule přenášíme ke druhému z důvodů naší víry v KSČ, který úzce souvisí s prvním. Bylo již napsáno, že mnozí ztratí náplň a podstatu svého života a existence, již se stala revolta proti vrchnosti. Ano, můžeme říci, že i tak zůstalo v naší společnosti dosti nešvarů, které přímo bijí do očí. Jenže poukazování na ně se setkává se souhlasem nejvyšších míst, ba dokonce i s poděkováním! Budeme podněcováni, a bychom slídili po nepravostech, justičních omylech či nedodržování lidských práv. Ale copak takhle se dá žít, milí štenáři?! Copak se dá opravdu s chutí vystoupit proti čemukoliv, aniž by nám přitom běhal mráz po zádech z vidiny vězení, z vědomí toho, že činíme něco zakázaného, za což nás nejspíš stihne trest? Copak se dá demonstrovat, aniž bychom podvědomě toužili po zásahu policie, jenž by nás utvrdil v tom, že co děláme, neděláme nadarmo? Nečiní teprve ona nasládlá příchut' zakázaného ovoce naše názory krásnými, takže při jejich vyslovování tlumíme hlas? A tahle všechno, tu neoddělitelnou součást života, tu zvláštní dimenzi společenské bytí a vědomí, tu nám chtějí sebrat! Jedinou zárukou jejího uchevání jsou komunisté ve vládě, v parlamentu, všude! Zmaňme úřady komunisty a učiníme si tak příjemný život!

Jestliže se obáváme, že po vítězství OF ve volbách vznikne zmatek, máme tím na mysli dezorientaci v dosti zásadní otázce: kdo je nepřítel? Jelikož došlo k nespornému eklekticismu při ustavování výborů OF na různých úrovních, musí se kritika jejich působení vztahovat vždy k činnosti konkrétního člověka. V případě že se jedná o kritiku oprávněnou, je pak velmi jednoduché dotyčného odstranit a nahradit jiným kreténem. Tím bere za své velmi výhodné hledisko kolektivní viny, které je v případě KSČ plně a zcela aplikovatelné. Na tomto místě je třeba také vysvětlit, proč ID nevolí krajní pravici, jež se ve své podstatě od komunistů až tak neliší. Činíme tak ze dvou důvodů:

1. komunistická strana má v naší zemi dlouholetou tradici a její působení je dokumentováno tolika ideologickými zmatky, že by bylo nerozumné vzdávat se tak vynikajících důkazů její naprosté neschopnosti.
2. je celkem vzato předvídatelné, že do řad republikánských a jiných koalic vstupují ve větší míře, než je tomu u KSČ, lidé, u nichž je prekazatelná aspoň průměrná inteligence. I z tohoto hlediska se tedy komunisté jeví jako daleko výhodnější protivníci.

Posledním a jedním z nejzávažnějších důvodů, proč se ID rozhodla tak, jak se rozhodla, je zákonitost historického nebo chcete-li dějinného evolucionismu. Tento objektivně působící zákon Práví: byl-li kdy v dějinách uči-

něh krok vpřed, musí nutně následovat půlkrok vzad. Je-li tomu bráněno, dojde ke zhroucení vytvořeného systému a lze očekávat konstituci systému předešlého. Z tohoto zákona je tedy snadno odvoditelné, že jakýkoliv dějinný proces probíhá ve vzájemně protichůdných cyklech, přičemž v ideálním stavu má vždy trochu nvrch cyklus pokroku. Rozhlédneme se však kolem sebe. Na první pohled je patrné, že u nás nedošlo k pouhému kroku, ale přímo ke skoku, jako tomu bylo např. v Rusku po říjnové revoluci. Je tedy nutný o to delší ústupek, byt se nám to jeví zbytečné. Je nylsín jasně, že nedojde k návratu starých pořádků v jejich plnosti, nýbrž v jakési kvalitativně vyšší mutaci. A tak by to mělo jít pořád dál. Křivka výveje bude pozvolna směřovat k vrcholu, jehož samezřejmě nikdy nedosáhne/můžeme říci, že ideální společnost má asymptotický charakter. A tak to má být. Jenže nám hrozí nebezpečí, že dosáhne vrcholu dílčího, po jehož dobytí budte ustrneme, ale spíš se propadneme hlouběji, než jsme byli na začátku. A to jenom proto, že jsme nechtěli učinit onen nezbytný půlkrok vzad!

Je na čase, aby došlo alespoň k rámcové resultaci celého prohlášení:

1. ID nevelí komunisty jako své zástupce, nýbrž jako protivníky.
2. Vítězství komunistů ve volbách je zajištěn přiměřený, odpovídající vývoj naší společnosti.
3. Cílem zvolení komunistů je jejich opětovné zvržení a následující zvolení. Tente proces by měl probíhat neustále.
4. Volba musí být provedena manifestačně, aby si tak co nejvíce valiči uvědomile v poslední chvíli svou zaslepenost.

Tete jsou hlavní cíle redakční rady ID. Doufám, že se mi je podařilo přijatelně interpretovat, objasnit a obhájit i před neterickými konzumenty demokracie. De voleb již nezbyvá mnoho času a proto si milí čtenáři uvědomte, co je v současné době nejnutejší. Máte desleva a de písmene svůj osud ve vlastních rukou. Přičinme se tedy všichni společně, aby to bylo zase na delší čas naposled.

Herst

POEZIE POD ČAROU PONORU

/P. Krátký/

K a l e b ě h

Něco přichází
a něco mizí
říká se tomu kaleběh
Bazzubá ústa nařikají
vzali jim staré
dali jim nové
Nové je vždycky horší
Nové se zažije
začíná stárnout
nakonec zmizí
Zase se už křičí
že už hůř
být nemůže
Nové je vždycky horší
A kolo se otáčí
ně se
h horšímu
A nové pořád stárne
a přichází
staronové
a všem je dobře ?

SVOBODNÉ VOLBY V BUCHLOVICÍCH

Mestečko Buchlovice jsou, alespoň jsme si to mysleli, hnízdem komunistů-pelechem této divné samozvané sebranky, ale letošní první po letech svobodné volby nás všechny přesvědčily, že tomu tak zdaleka není, vždyť ti gosani zůstali ve volebních výsledcích na 4. místě!!!

Ale již přímo k samotnému volebnímu aktu. Tentokrát nám už k němu nevyhrávala pochodová muzika prochnutá radostí z budování socialistické společnosti zplozená samotným belzebubem-tedy jeho vnuky soudruhem Gottwaldem, Nejedlým a dalšími nenasytnými vředy bývalého hniječského režimu. A tak s novými pocíty a s novým elánem krácel jsem k volební místnosti a potkával spoluobčany čisté odené v oblecích, ve vázankách, babky v čistých nažehlených jupkách, všichni hrdě pochodovali s deštníky nad hlavami/poněvadž na svobodné volby poslal antikrist či soudruzi hutný déšť, nerku-li průtrž mračen/.

Ránu do obličeje jsem inkasoval, že mi vytekly šrčky soplu až k nohavicím, když jsem vstoupil do volební místnosti, světe div se, osoba soudruha Krystýnka-Ježíška, bývalého předsedy té nechvalně známé partaje v obci, a dosud největšího vyznavatele marxismu po stránce hmotné v obci, seděla u prvního stolu, kde se odbyvala prezentace voličů. V hlavě mně rázem vyrostly obrovské otazníky, kdo tohoto člověka, který ztělesňuje staré totalitní volby, člověka, který doufá i hlasitě, že se všechno vrátí do starých kolejí, kdy zase bude moci na režimu těžit a rozmnožovat svůj již tak maximálně rozmnožený majetek. V zápětí mi byla uštědřena další rána, která mně provedla v mozku takový zmatek, že jsem byl přesvědčen, že 17. listopad byl pouhým snem a že se nacházím u skutečných a nefalšovaných komunistických "voleb" hodných bývalého režimu. Kdyby nebylo té řady lidí ze mými zády, asi bych se otočil a odešel pryč. Ale ještě jsem vám nerekla, co způsobilo mou druhou ránu - ano, byla to další členka volební komise svobodných voleb, soudružka Gregorová/Tomešková/, bývalá pohlavárka KSČ v závodě Slezan a členka ústředního výboru KSČ, svržená před časem díky vlastním podvodům ve jmenovaném závodě. Ta se netají svými názory, které jsou úplně zvrácené./Tu se mi vybavila její přednáška v době, když jsem byl žákem ZDS, tehdy mluvila přede všemi žáky mluvila radostným hlasem-téměř se svatozáří-o své svaté účasti na sjezdu KSČ v Praze, ukazovala-be pyšnila se-popisy soudruhů normalizátorů, které zná dobře celá republika, dnes už převážně pokálených dědků/.

Nálada se mi trochu spravila při pohledu na ostatní členy volební komise, kteří byli poněkud čistšího profilu a hlavně-nebyli to oni-čerešníště, bývalí kosákokladivisté. Vedle jmenovaných totalitních kreatur seděla MuDr. Mičáková, která mě přesvědčovala o tom, že je má obe pod kontrolou, aby nemohlo, probůh, dojít k starým praktikám u voleb. Pak jsem si odvolil ty své dvě sedmičky a jednu třináctičku /nijsk nezkažen aférou Bartončíkovou/, abych si nechal všechny desítky a v pondělí ráno je umístnil v zamestnání na WC k použití občasněmu, jakému je určen toaletní papír.

Při zpáteční cestě z volební budovy jsem potkal starou babku, hrdě se jí dmul už jenom obličej a nemohl jsem si ušetřit hlasitou poznámku: "Tak co, desítky, desítky?!" Byla to přestárlá více jak pětadesátiletá soudružka Dvoráková-první zakládající předsedkyně místního JZD, nechvějná pomocnice stalinismu, gottwaldismu, husákismu, protiosmašedesátismu a protichartismu... Ještě mám schovaný článek, který vyšel před dvěma léty ve Slovácké Jiskře, jež napsala perla mezi pisálky tohoto bývalého komunistického plátku Zdeněk Skalička a nazval jej "Čas s vůní vzpomínek" - ano hrdinkou je samozřejmě

teto babička, coprotivá pojovnice za rozorané meze a subotníky, křičící svého času na výborových schůzích KSČ v obci věty jako nebr:

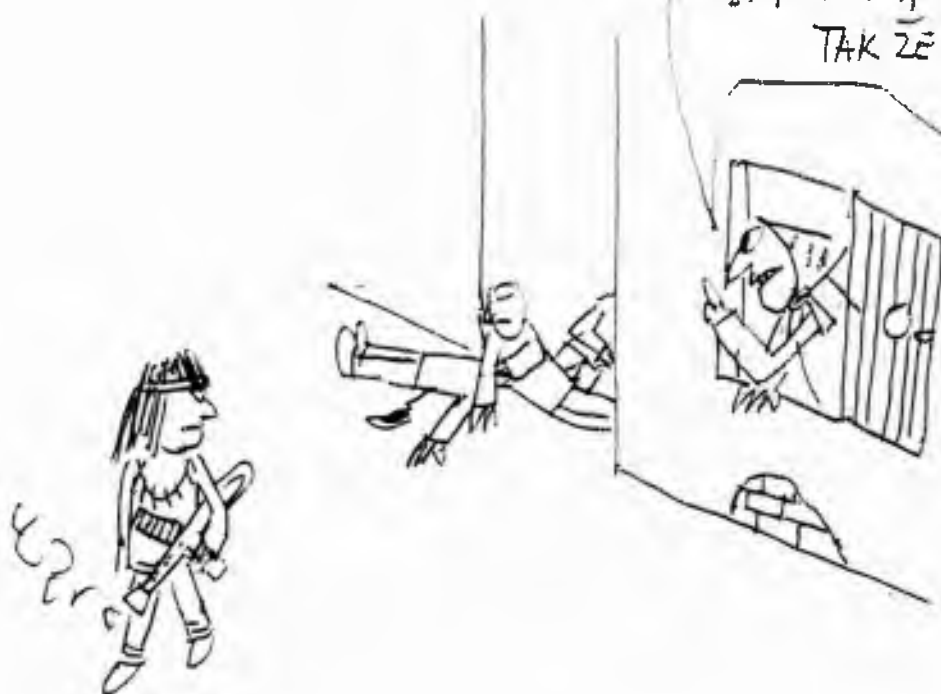
"Té nic nepovpujíte, nečeňte, ta cnočí co kostela...."

Ach, časy se mení, jak se zpívá v písničce, ano mení, po celý volební pátek přšlo, lilo a veter postihla obec povodeň, kdy se potok rozlil po celém náněstí a do ulic a voda tekla v metrové výšce po mostech, spousty zatopených sklepů, přízemí, utopených králíků, odplaveného dříví a jiného materiálu, šel jsem se posívat ně tu spoušť, když noukala siréna a uviděl, jak vynáší součružku Dvorákovou, bydlící u potoka, ze zaplaveného domečku oknem na ulici, kde se už i tam drala od potoka voda. Bylo mě jí jako staré nemonoucí součružky líto, opakují, jako staré nemonoucí! To ty její rozorané meze, které kázala ničit, pomohly volnému névalu voč do obce a způsobily pohromu, jakou tu ze svůj život nepamatují. Ale bylo mně líto i těch utopených králíků, odplaveného dřeva a zborených zídek a všeho, co tato povodeň způsobila.

Ale měli jsme svobodné volby, ne? Že ne tu vodu. Že by přírodní živeli? Nánoda? Nebo dar ÚV KSČ ke svobodným volbám v Buchlovicích?!

buchlovický donisovatel
Ivetoš Krystýnek

SI NEMYSLI, ŽE DYŽ SI TEN RAMBO,
TAK ŽE MNĚ TU BUDEŠ
DĚLAT RAMBAJS!

PANTASTICKÁ VÁLKA A JEJÍ VÝSLEDEK /dokončení z čísla 25/

Uprostřed května 1967 začaly pro Izrael přízračné dny. 15. května vyrazily Násirovy pancéřové jednotky na sever přes Sinajskou poušť. Celkem 7 divizí s 900 tanky zaujalo pozice na jižní izraelské hranici. 22. května byly odvelány bezpečnostní síly OSN a následujícího dne začala blokáda přístavu Elath /jediný izraelský přístav na březích Rudého moře/, když Násir uzavřel Aquabský záliv. 30. května přiletěl do Káhiry jordánský král Husajn a po návratu do Ammánu prohlásil, že jeho země bude stát ve svaté válce po boku Egypta. Husajnovy jednotky v horách nad Izraelem posílila irácká divize. Káhira a Damašek vyhlásily v arabštině a hebrejštině smrt a vyhlazení izraelskému národu. Jeden izraelský doktor vyprávěl o ženě, která ho žádala o jed pro případ nutnosti. Říkala, že přežila Hitlerův koncentrační tábor a nechtěla by se dožít dalšího. Někáký otec vyprávěl, jak se jeho desetiletý syn vrátil ze školy a říkal, že když se vláda nerozhodne bojovat, nechce být více izraelským občanem a že odjede do USA. Izraelský tisk zuřil. Hovořilo se o mužích pokřikujících před vládní budovou v době, kdy se jednalo o tom, zdali čekat na americkou pomoc nebo jednat na vlastní pěst.

V prvním týdnu června 1967, s armádou takřka plně mobilizovanou, připomínali Izraelci stlačenou pružinu. Následovaly občasné přelety egyptských letadel nad izraelským územím. Na jižní hranici začínalo být horko, když po útoku egyptských granátů hořela v pátek 2. června izraelská pěničná pole. V neděli 4. června přijeli do Jordánska dva velitelé egyptských praporů. Velení jordánské armády nakonec připadlo Násirovi.

A tak v neděli odpoledne stál izraelský kabinet před volbou: čekat na diplomatickou pomoc, přičemž její zdržení mohlo znamenat zkázu nebo nechat armádu, ať ona určí čas, rozsah a způsob odpovědi na egyptský tlak. Osmnáct mužů mělo v rukách budoucnost a všichni hlasovali pro druhou variantu.

Te, co se stalo 5. června 1967, to bylo povahou výbuchu něco víc než válka. Spíš to vypadalo, jako by si nešikovné a ignorantské ruce hrály s pojistkou od strašné výbušniny neznámého složení - a pak byly roztrhány na kousky.

Rozbité zbytky egyptské armády leží nyní na písku pouště Sinaj na dvousetmílovém úseku od jihu Izraele až po Suezský průplav. Pod modrým, nemilosrdným nebem se rozprostírá muzeum válečné agonie. Jedeme po cestě lemované čtrnácti ruskými tanky - šest po jedné, osm po druhé straně, jako na nějakém taktickém cvičení, až na to, že jsou celé černé a nehybné. Na slunci leží egyptský voják jakoby spal, ponče zakrývá jeho hlavu a chrání ho před paprsky. Tři jiní vojáci leží poblíž, groteskně ztuhlí, s roztaženými nohama s prsty trčícími k obloze jako na nějaké staroegyptské fresce. Izraelští zákopníci pokrývají těla pískem. Jsou jedinými živými bytostmi v této poušti. Podél dalších cest nacházíme opět zničené tanky a nákladní auta. U přistávacích ploch vidíme spálené Migy a helikoptéry. Listy jejich vrtulí jsou pomačkané, jakoby někdo rozšlapal pavouky.

Destáváme se k průmysku Mitla, čtyřmílovému pásmu totální destrukce v pouštním pohorí. Jedná se o hlavní ústupovou cestu Egyptanů. Po každé straně se do vzdálenosti sta a sta stop prostírá vrakoviště převrácených aut a tanků. Klikaté stopy kolejí v písku ukazují, jak se technika pokoušela projet průmyskem, uvízla v písku a nepřítel ji zastihl bezmocnou. Černé kruhy svědčí o místech, kde hořely vyteklé pohonné hmoty. Původní průchod průmyskem nemohou z pozorovacího letounu objevit - někde se ptá po jiné možné cestě. Vysoce nahoře v rozsedlině vězí menší nákladák, který se jako zázrakem vyšplhal tak vysoce do hor-hrůza jej musela dohnat k tomuto výkonu. Dál se však nedostal - zůstal vězet uprostřed skvrny vyhořelého paliva.

Vracíme se pouští přes Sharm el Sheik, přes kousek země, kde pouštní písek překrývá korálový útes zabíhající do krásných, modrozelených vod Aquabského zálivu. Zde byla dokončena blokáda. Útes se ztrácí v průsvitných vodách s nádhernou duhouvou hrou korálů všude kolem. Nádherné místo na kou-

pání, pochvaluje si jeden z izraelských vojáků. Až příliš hezké na to, aby kvůli němu odstartovala takové válka, dodává druhý.

Hlavní fronta-zde nalezneme podobné nádherné a přitom tragické místo: Jeruzalém. V pondělí ráno, když vypukla válka, poslala izraelská vláda prostřednictvím OSN králi Husajnovi poselství, aby se nepodílel na válce. Pokud zachová mír, stále ve zprávě, Izrael učiní totéž. Izraelské zprávy jsou přesvědčeny, že zpráva byla Husajnem přijata, jenže 5.7.1967 kontrolovali Egypťané celou jordánskou armádu, takže Husajn nemohl odpovědět. Přesto byli Izraelci překvapeni, když arabské čestřelectvo zaútočilo jak na Jeruzalém, tak i na Tel Aviv-překvapení-jak dnes říkají, -ale ne zastrašení. Zatímco válka proti Egyptu byla dlouho připravována, akce proti Jordánsku koordinovali narychlo. Nicméně Izraelci zde měli motivaci, spečívající ve vyplnění dávného proroctví ohledně Jeruzaléma.

Osadka izraelského tanku sežžuje před další cestou směrem na Damašek.

Nyní lze vystopovat naplnění oroka proroctví na stevce yardů za Mandelbaumovou bránou. Při okružní cestě kolem staré zdi s předsunutými zahradami vidíme převrácené autobusy, spálené osobní auta a také kamenné mohyly ověšené růžemi, označující místa, kde padli vojáci. V Bráně lvů visí jednoduché trámové dveře-ty původní byly roztřeny když jimi prorazil první tank plukovníka Mordecai Gura.

V roce 1948 během izraelské války za svobodu Mordecai Gur bojoval v Jeruzalém jako velitel skupiny v brigádě Yitzaka Rabina. Tehdy prohráli a Ben-Gurion předvídal, že tato ztráta způsobí neštěstí mnoha generacím. Takže Gur, nyní velitel brigády, byl tím pravým člověkem, který hlásil Uzi Narkisovi/veliteli sektoru/, aby seznámil Yitzaka Rabina, nyní velitele štábu, že Jeruzalém je v jeho rukách.

Všichni tři-Gur, Narkiss a Rabin se narodili v Jeruzalémě, ale nikdy nevěřili, že spatří na vlastní oči Zed nářků. Teď se jím sen vyplnil.

V několika minulých hodinách jsme mohli sledovat nad zdmi starého Jeruzaléma obláčky kouře a bylo slyšet nepřetržité exploze. Izraelci čistili prostor od pozemních min. Zítřka má být židovský svátek sklizně prvního ovoce "Shavuot" a Izraelci budou moci vstoupit opět do starého Jeruzaléma a modlit se u Zdi nářků, posledního zbytku chrámu, zničeného císařem Titem v roce 70 po Kristu. Až do výšky, kam může člověk dosáhnout, jsou kameny zdi vyleštěny polibky a doteky mnoha generací. Nad vyhlazenou částí zdi rostou trsy křoví, které zapustily kořeny v puklinách šedého kypřeho kamene. Před několika dny, když bylo město poprvé otevřeno zahraničním dopisovatelům, umístili izraelští vojáci na úpatí zdi dřevěnou schránku se svítky z Bible. Aby nebyl nikde na pochybách, o čem jde, neumělý nápis v hebrejštině oznamuje: "Beyt Knesseth"- Toto je chrám.

Starý Jeruzalém je vlastně chrámem pro všechny víry. Tebulky na mnoha místech hlásají: "Svaté místo. Nezasvěceným vstup zakázán." Jiné vývěsky v arabštině a hebrejštině varují, že trestem za krádež je zde doživotní vězení. Ovšem nikde nejsou bezpečnostní opatření přísnější než v Omare-

rově měsitě. Žádné místo není nedostupnější, než tento osmiúhelník s mozaikou ze žlutých, zelených a modrých kamenů. Cesty jsou zde stále ještě pokryty střepinami granátů a nábojnicemi. Před několika dny po nich tekla krev a některá místa jsou dosud vlhká. Samotná mešita je však nepoškozená a hrdě se vypíná vstříc nebi. Všude kolem vlají izraelské vlajky, ovšem nad mešitou stále září zlatý půlměsíc - žádná izraelská vlajka ji nezmesvěcuje. Izraelci zachází se svým vítězstvím velmi opatrně.

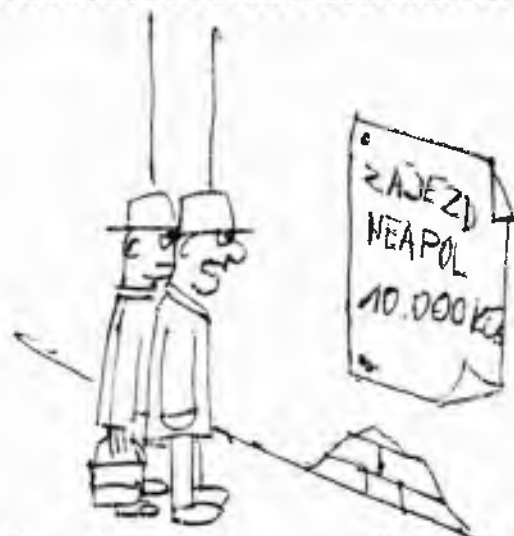
Tento pocit a nálada v Izraeli převládají. Pod tímto povrchem deutná pýcha a pocit vlastní síly. Před deseti lety oslavoval celý Izrael jiné vítězství - a pak, tak jako kormorán využívaný rybáři, byl přinucen vnějšími mocnějšími silami pustit právě chycenou rybu. Tentokrát se země plodů vítězství jen tak snadno nevzdá. Co by mělo Izraeli zůstat a co by měl vrátit, o tom se nyní diskutuje jak v parlamentu, tak i v tem posledním kibbutzi - od Dizengoffova náměstí v Tel Avivu, kde dívky v minisukních vítají z války své chlapce, až po přistávací pásy v poušti, kde vedou záložníci nekonečné hádky. Úkolem ministerstva zahraničí je urychlená příprava různých variant plánů na zahájení jednání o míru s každou arabskou zemí a pro každý nový případ. Vyřešit některé zásadní problémy bude těžké. Ministerstvo zahraničí tvrdí, že Izrael nepotřebuje území, ale mír, takže by obě strany měly zasednout k jednacímu stolu a vypracovat mírovou smlouvu. Představitelé armády se domnívají, že mír závisí na možnostech obrany a obrana na hranicích, které lze udržet. Armáda touží po státě rozšířeném k břehům Jordánu, po okupaci Golanských výšin a Sinajského poloostrova až k průplavu.

Zkušené politikové považují celou záležitost za delikátní rovnováhu mezi tím, kolik půdy Izrael potřebuje pro svou bezpečnost a kolik z míru arabských civilistů na obsazených územích zde může zůstat, aniž by se narušila globální sociální struktura národa.

V některých bodech se úvahy ztotožňují: Aguabský záliv musí být přístupný pro všechny národy, útesy nad Galilejí se nesmí nikdy dostat do nepřátelských rukou, že Jeruzalém, město krále Davida musí zůstat vcelku.

Na závěr této dvojdílné reportáže ještě několik shrnujících faktů o "šestidenní válce" z roku 1967: Izrael dosáhl všech svých vojenských cílů za cenu 679 mrtvých/ z toho vysoké procento důstojníků/ a 2563 raněných/ v porovnání s těmito čísly, v roce 1956 padlo 171 izraelských vojáků/ Izraelská armáda rozdrtila armádu Egypta a donutila k ústupu armády Jordánska a Sýrie, přičemž zajala 12 000 mužů. Egyptské ztráty byly odhadnuty na 7 000 mrtvých, jordánské činily 15 000 mrtvých a zraněných. Ze Zajordánska, obsazeného Izraelem uprchlo do Jordánska celkem 20 000 osob. Sýrské ztráty nebyly v době uzávěrky reportáže vyčísleny.

K O N E C

J.M.C.
foto Krystýnek K.

TU UŽ CHÁPU PROČ SE ŘÍKÁ
VIDĚT NEAPOL A UMRĚT...

JMC

LINGVISTICKÝ KOUTEK

Vážení čtenáři, I.D. tímto poskytuje na svých stránkách prostor dosud opomíjenému okruhu problémů - problémů jazykovědných. Samozřejmě, že opomíjených neprávem. Byli bychom neradi, kdyby v našem otálení a liknavém přístupu k věci spatřoval někdo nechut nebo dokonce averzi. Nikoliv. Zdržení v uvádění jazykovědných perel na našich stránkách bylo způsobeno toliko lavinou jiných, namnoze důležitějších a po zpracování volajících materiálů. Tedy opět nedostatek času - ten kámen úrazu moderní doby. Ale dosti již omluv. Ti rozumní naše důvody pochopili, ti nerozumní by je nepochopili, ani kdybychom jim je otloukali o hlavu.

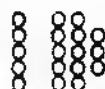
Konečně tedy můžeme přistoupit k problematice. Pokusíme se vám dnes osvětlit smysl rčení známého především starší generaci. V podstatě se jedná o přirovnání, pomocí něhož je určitá věc /osoba/, která byla shledána znečištěnou, označena jako "more dady". Např.: Jsi špinavý jako "more dady". Co ovšem všeobecně známo není, je význam onoho přívlastku. A ten, společně s původem přirovnání, je problémem, který jsme si dnes před sebe postavili.

Především je nezbytně nutné, vyjasnit si, zda výraz "more dady" tvoří skutečně dvě oddělená slova tak, jak je výše napsáno. Kdo může s jistotou potvrdit, že se nejedná o slovo jedné? V tomto případě nám nezbylo nic jiného, než se odebrat "do terénu" a provést empirický výzkum. A skutečně, téměř všichni dotázaní intonačně slova "more" a "dady" jasně oddělovali. Neodděloval pouze pan Rydlo, který byl dotázán omylem, neboť jak jsme později zjistili, pan Rydlo nemá jazyk, a paní Kašperová, které daný výraz vyslovila naprosto plynule bez jakékoliv pomlčky. Ovšem vzhledem k tomu, že plynule a bez pomlčky vyslovovala i vše ostatní, co měla na srdci, nedá se jí jako průkaznému materiálu přikládat pražádný význam.

Realita nám tedy dokázala, že teze o oddělenosti obou slov je zcela oprávněná. Další otázkou bylo zjistit alespoň přibližnou jazykovou oblast, odkud by daný výraz mohl pocházet. V tomto případě jsme měli ovšem mimořádné štěstí, neboť slova "more dady" nesou evidentní pečeť dialektu kraje úrodných vinic, jehož nejznámějším reprezentantem je jihoitalské městečko Manccia. Lidé zde hovoří jakousi regionální řečí, která je italštině poněkud vzdálená a uchovává v sobě po celá staletí relikty latinského původu. Po významu obzřet "more dady" je tedy třeba pátrat v latině.

Začneme slovem "more". Jednak je tu podobnost se slovem "mare", což znamená "moře", a jednak se slovem "mors", což je označení pro "smrt". Tato slova jsou vzhledem k syntaxi přirovnání přijatelná. Jako krkolomnější varianta se jeví hledat původ ve slově "mora", což znamená "prodlení, zdržení", ale tuto možnost je nutno brát v úvahu. Spokojme se prozatím se třemi významovými okruhy u výrazu "more" a přejdeme k výrazu "dady". Jistě jste si všimli, že ve slově "dady" je najednou napsáno -i-, i když v předchozích případech se výraz psal s -y-. To je však jen logický důsledek nalezených souvislostí. Jestliže jsme ono dvouslovné spojení lokalizovali jako latinské, pak by bylo holým nesmyslem psát i nadále inkriminovaný termín s -y-, neboť to se vyskytovalo v latině velmi zřídka např. ve slově "syllaba" - slabika. Co se týče možného původu výrazu "dady", je zde výběr variant postatně chudší než v předchozím případě. V podstatě připadá v úvahu nsad jen obrat "dedi", což je perfektní kmen od slovesa "do", tedy "dávati".

A nyní přichází to nejtěžší a zároveň nejkrásnější. Výběr optimálního řešení. Uvažujme význam slova "more" co by "moře". V případě výrazu "dedi", což je mimochodem první osoba singuláru indí-

kativu perfekta aktiva, se nebudeme ortodoxně přidržovat jeho formy, ale budeme volně kombinovat se slovem "dávat". Tedy "moře" a "dávat". Jako nejpříjemnější se jeví tvar: "to, co dává moře" nebo ještě lépe "to, co je mořem dáváno." A co dává moře? Pro lidstvo /a tudíž i pro Římany/ žijící ve stoletích okolo počátku letopočtu, měly z darů moře význam především ryby. Ale nebylo by to trochu absurdní, říkat o někom /něčem/, že je špinavý jako ryby? Jistě, jsou i takové případy, kdy ryby, které mají např. nedostatek vody, přežívají zahrabány v bahně. Ale to jsou spíše výjimky. Odsuneme tedy variantu "moře" do kategorie možností velmi nepravděpodobných.

Druhým možným významem slova "more" může být smrt. V úplnosti by pak výrok zněl např.: Jsi špinavý jako ten, co dává smrt. A kdo dává smrt? Především kat. A můžeme být kat skutečně tak špinavý? Může, stejně jako každý jiný člověk po práci. Varianta kat se jeví jako velice neutrální. Nic sice nesvědčí proti ní, ale ani pro ni. Smrt ovšem můžeme přijmout i z rukou lékaře. Ale uvažovat o jeho špinavosti bylo i ve starém Římě pěkná blbost. Smrt však mohla přijít i odjinud. Např. od císaře, od soudního tribunálu. V tomto případě se výrok jeví v novém a překvapujícím světle. Že by už Římané považovali špinavost politiky za jednu z největších? Těžko říci, ale spíše ne, neboť touha a usilí s jakým každý, kdo na to měl předpoklady, stoupal po horizontu politického nebe, frenetické zbožňování či stejně intenzivní zatracování politiků, ale i živý zájem lidu o veřejné dění - to vše jsou důkazy mluvicí proti uvažovanému řešení. Zůstaňme tedy při zemi a spokojme se s "katem", kterého můžeme řadit k možnostem pravděpodobným.

A co třetí možný význam slova "more", tedy prodleva, zdržení? Spojíme-li v tomto případě oba výrazy, vyvstane obrat: ten /to/, co nás zdržuje. Kde se asi tak nejvíc mohlo v římském Imperiu čekat? Nejspíše na všech těch stanicích výběrčí mýt a všelijakých kontrolů. To vše bychom mohli vzhledem k dnešním poměrům přeneseně chápat jako hraniční přechody. A "ten, co nás zdržuje", to bude nejspíš celník. Jenže jak srovnat celníka a špinavost? Vždyť i Kristus měl u sebe Matouše... A najednou to bylo jasné jako facka! Špinavost či špinu zde musíme chápat alegoricky, obrazně. "Nikdo není tak špinavý jako celník!" hřímá nějaký římský tribun. "A kdo má u sebe celníka? Ježíš! Tudíž i Ježíš a jeho víra jsou špinavost?" Jak prosté a do očí bijící. Římané se těžko s křesťanstvím vyrovnávali a snažili se ho očernit, jak jen mohli /např. fámami o hrůzných křesťanských bohoslužbách/. Nezastavovali se ani před fyzickou likvidací /vzpomeňme na Nera/. A zkusili to i způsobem, po kterém nám po staletích zůstalo už jen na první pohled smysluprázdňé rčení, které ovšem smysl má a do jisté míry šokující. Koho by dnes napadlo, že vypouštěje z úst přirovnání "more dadi", uráží a haní církev a celé křesťanství vůbec? Nežrídka je tento výraz slyšet i od lidí věřících a to už je, co říct!

Vážení čtenáři, doufáme, že se nám vás podařilo přesvědčit o kráse a také užitečnosti jazykovědného bádání. Není to jen suchopárná věda, nýbrž někdy až detektivní zápletka s rozuzlením, které by dohromady nedala ani sama A. Christie!

Horst

DROBNÉ PŘEMYŠLOVÁNÍ O SOUČASNÉ SITUACI ANEŽ KTERAK NEŠLÁPNOUTI DO LEJNA

Všeliké okolnosti, zmatky, nesrovnalosti a obecní události posledních měsíců mne nutí seznámit čtenářstve tohoto vysoce prominentního nepravidelníku s hlubokými, mnohdy odvážnými hypotézami, prognózami, věštby, dokonce soudy Božími vašeho, podle mých průzkumů nejoblíbenějšího, největšího a též nej kvalitnějšího /to prozatím stačí/ reportéra a žurnalisty, jehož jméno naleznete skromně umístěné v kanci tohoto příspěvku.

Rekněme si to na rovinu. Otevřeně, konstruktivně, po našem. Nebojme se pravdy. Je totiž jen jedna. Všechno je v prdeli !

Máme svobodu, vyhráli jsme volby, Havel je prezident. Hurá! Komunisti a jim podobní se zakuklují a budují "demegracii". Hurá! Zdražují se potraviny, pozemky, depra i doleva, v beznadějně zastaralých továrnách jde zatím všechno podle obvyklého scénáře. Hurá! Se 100 markami v kapse jsme si mohli letos "venku" ověřit, že jsme opravdu silně rozvojevou zemí. K...a !

Ale pojďme na to jinak. Už výsledky, ba co dím, samotný průběh tzv. voleb nám jasně ukázal, co jsme vlastně zač. Demerodí primitivové. V nicotných šarvátkách o moc jsme dokázali naši dětskou nemožnost. Ale co mě přivádí do varu je ta skutečnost, jak hanebně bylo naloženo s kampaní vskutku jediné strany, která bez obav se může hoesiti přídomek "demokratická" - s Asociací moravských Arabů. Všechny politické strany v čele s KDH, Eguteles a Organizace nezávislých Rumunů jako by zapoměly na své vzájemné roztržky a prokázaly vskutku vzácnou jednotu. Následky tohoto ničemného paktu byly strašlivé. V žádném ze sdělovacích prostředků se neobjevil volební příspěvek AMA, jejich plakáty byly páleny a strhávány najatými kriminálními živly, její členové dostávali anonymní dopisy a výhrůžné telefonáty. Profeser Imám-al-Sahrí, s nímž jsem uskutečnil interview/ otisknuto bylo v I.D. 22.4.1990/ už není mezi námi! Při odchodu z restaurace Lidový dům byl v pozdních nočních hodinách dne 29.4. tohoto roku /1990-pozn. red./ inzultován skupinou neznámých nezletilých opilých osob tmavé pleti, s četnými zhmožděninami a šekem byl převezzen na první pomoc, kde v důsledku překrvení pohlavních orgánů skončil. Jako vrchol cynismu se jeví pitevní protokol, podepsaný MUDr. F. Rydlem, v němž je uvedena příčina smrti cirrhosis hepatis. Jak absurdní! Je přece všeobecně známo, že muslimové nesmějí požívat alkoholické nápoje. Tím se vlastně sama KDH, jehož členem zmíněný patolog je, usvědčilo z vlastní podlosti. V důsledku nenávistného básnění vražedných štváčů se musela AMA opět uchýlit do ilegality. Nebyla a dosud není sražena na kolena, je dokonce připravena vejít v dialog se všemi, kteří neztratili soudné myšlenky a kteří chtějí v naší zemi skutečnou pluralitu názorů.

Co čas od času dále jitrí naše myšlenky a city je otázka československá. Schválně, milý čtenáři, vynechávám pomlčku. Protože je nesmyslná, apokalyptická, hnusná, k zblití. A jak by snad řekl klasik: "Kde déle blil, již blije opodál...". Proto vyřešme tuto nesmyslnou při. Vyřešme jeduplný vřed z těla naší státnosti! Chtějí Slováci stát?? Ať ho mají! Ať se rozplynou v mračnech tisíců Maďarů, kteří rozhodně nepromarní šanci získat nazpět své historické teritorium. Avšak rozhodně bych slovenské militaristy nepedceňoval! Uvědomíme-li si, kolik jsme/ Češi a Moravané/ postavili na Slovensku vojenských továren, nebyl by případný vojenský konflikt ČMS vůbec jednoduchý. Živě si dovedu představit krvežíznivé fanatické bojůvky Slováků a Romů terorizující naše moravské pohraničí. Abychom se vyhnuli krveprolití, museli bychom nalézt jinou variantu vývoje, přijatelnou pro všechny. A ta, mám pocit, existuje!

Už jednou obyvatelé naší země tuto variantu zažili. Kterou? Ne přece tu z roku 1939 ! Po tisíciletí naše oblast spadala mezi země Říše římské národa německého. Slyšíte snad v tomto názvu někde něco "českého"? Neslyšíte!

Ve skutečnosti žádní Čechové ani Moravané neexistovali a neexistují. Všichni jsme odjakživa byli Němci /i když moravští Arabové tvrdí něco jiného/. Už prvoetní stopy naší státnosti vedou do dávné historie k hrdinným

kmenů Markománů, kteří museli čelit rozpínavosti Římanů a posléze Avarů, aby svou strastiplnou pout korunovali na posvátném vrchu Kube/ jinak též Říp/ praetorem Bohem. Není proto divu, že v roce 1939 se naše území vrátilo do lůna Říše, neboť byla víceméně jasná, že vláda pachyných intelektuálů Masaryka a Beneše nebyla nejšťastnější. Bonuzel barbarský vpět východního giganta rozmetl alibní naděje budoucnosti Arijského Německví a uvrhl nás ve své polifeudální otrockví. Nyní se však před námi rýsuje nové obzery. Dávne pocity všenněmecké seunáležitosti ožívají v každém z nás. Neztratme nyní ani minutu! Žádejme připejení k SRN podle članku 33 její ústavy! Žádejme vytvoření vakutku našeho státu, který by nesl hrde starodávne jméno naší vlasti: Grossmähren!

Ano, vytvořme onu toužebně vyhlíženou Velkou Moravu, progresivní, demokratickou, silnou. Máme vyšší ambice, vynrabme se z přehnilých pout provinčnosti. Vyřešme krizi v Kuvajtu. Zapojme do svých řad i soukmenovce z Asociace německomoravských Arabů a jednoduše Kuvajt obsadme. Budeme tak mít vyřešenu naši nynější obtížnou energetickou a palivovou situaci. Budeme moci diktovat ceny ropy! Staneme se pány světa!!! Všechny evropské státy se stanou našimi věrnými spojenci. Sovětský svaz se stane opět Ruskem a naši surevinevou základnou. USA budou nicotným trpaslíkem, lautkou v našich genialních rukách. Svět na nás toužebně hledí! Nesmíme zklamati jeho naděje. Pomezme mu a on pomůže nám. A pak konečně nastelíme všude svatý pokoj a mír Howgh!

Takud někde shledává můj článek příliš šíleným, je sám šílený, protože deba je natolik šílená, že ten, kdo není šílený, není normální. Taktéž jsem nastoupil léčbu u vyhlášeného logopeda, který mě/ jak žádá současný trend/ učí ráčkovat. Kde neráčkuje, nemá šanci! Dnesale se mi, že do zapěstování bereu přednostně absolventy VŠ s touto vadou řeči. Proto se učte, milí čtenáři, vyslovovat tuto prealveolární vibrantu co nejpečlivěji. Doporučuji pro výcvik sledovat a nahrát si videokazetu tiskové konference našeho pana prezidenta jako špičkový pedagogický materiál. Pro pokračilejší doporučuji sledovat projevy ministra Dienstbiera, jenž má vakutku neobyčejně nádherný retacismus bohemicus. Přednášená slova nejprve pozorně vyslechněte, vizuální pozorování zaměřte na tvar úst. Posléze vybraná slova pečlivě opakujte při pozorování zrceníku. Nakonec zkuste vyslovovat inkriminovaná slova sami. Doporučuji vypisovat si slovíčka kde se tyto dva konsonanty nejvíce vyskytují/ např. rorys /Xorýs/, řericha/ Xericha/, ...idedlní výslevnost./ A co je nejdůležitější? Nadat se ohradit počátečními neúspěchy, tročlivě pokračovat ve výuce a uvidíte, že zanedlouho se výsledky čestaví!

Příjemné náměty k přemýšlení váš přeje

KAMIL KLÁDE

HA, KAREL GOTT! UŽ JE MNE JASNE TO TVOJE
HOVĚ KONČO TY CHIRAKU!

1970

KOUTEK LUŠTITELŮ

VODOROVNĚ: A: Anglicky "červený", estrov v Irakém moři. B: Otčina, jméno herce Felívy. C: Francouzské město, ženské jméno, slovenská předložka. D: Část moře neúplně uzavřená kosoú, kamenná dř., riflovina. E: Označení protilehlé polohy v chemii, likvidovat archivní materiály, ženské jméno. F: Zelenina, oddělení podniku Celarolak, anglické mužské jméno. G: PRVNÍ ČÁST TAJENKY /heslo publicisty K. Kryštýnka/. H: Číslovka, kencevka pro nenasyčený aldehyd, severský kozoreh, zkratka pro sdružení mladých křesťanských mužů, díra/heverevě/. I: Druh kávy, světový názor, hle. J: Jméno paní Gerbačevová, slovensky "laciní", část mše, K: DRUHÁ ČÁST TAJENKY. L: Druh látky, pozdní tráva. M: Anglicky "daň", symetriály.

SVISLE : 1: Řada vyvrácených stromů, 2: Anglicky "jezero", les. 3: Hustá evocná štáva, značka japonské elektroniky, 3: Diplomatičtý zákrek, moderní choreba. 5: Holandský fotbalový klub /Kerkrade/, ozbrojená ochrana doktora Sládka /heverevě/, příbuzný /v nářečí/. 6: Stará jednotka radioaktivity, americký stát, jméno Destinevé/. 7: Španělský šlechtický titul, dřívější jméno apoštola Pavla, značka zubní pasty. 8: Neprůhledné skenní závěsy, topinka. 9: Moravský "vitr", malí ptáci. 10: Výše postavení šlechtici, japonský viceadmirál z bojů u Midway. 11: Druh smetáku, heřtiny/starečesky/, italský renes. malíř. 12: Statek bez lenního závazku, značka lyží, pražská prodejna náhradních dílů na automobily. 13: Bývalý portugalský fotbalista, anglicky "příměř", hřeby. 14: Jednotka svítivosti, slovensky "věž". 15: Patřící Dievi, zkratka mezinárodní šachové federace. 16: Obývateľ severních moří, jméno zpěváka Jürgense. 17: Druh palmy.

Vylesevaný řešitel získá krásnou cenu hrazenou z bohatých fondů ID. Řešení zasílejte na adresu: JMC, Buchlevice 18, 687 08.

RYCHLÉ ŠÍPY

One

Two

three

four

five

Six

eight

seven

KAŽDÝ KDO VOLAL ŽERTEN O PIVO, MÁ NA SVĚDOMÍ SMRT TĚHO ŠTANGASTA! TAKY TY, PLAVÁŽLÍKU!

nine

END

Ohlédnutí ze kandidátní listinou posledních/listopadových/ voleb do obecního zastupitelstva v Buchlovicích.

Tento příspěvek nepíši, že bych chtěl snad vnucovat charakteristiky a výsledky ve volbách či profily kandidátů navrhovaných do funkcí poslanců v Buchlovicích. Jistě je neznáte a pomery v této obci vám samozřejmě mohou být ukradené. Tento článek jsem spíš chtěl presentovat proto, abych nastínil na konkrétním příkladu věci a problémy s tím spojené do všeobecné roviny.

Před let očními listopadovými volbami jsem si, jako určitě nikdy předtím, kladl otázku/v době, kdy ještě nebyly zveřejněny kandidátní listiny/, koho že si které strana, hnutí, ale hlavně komunisté postaví za své kandidáty na místa poslanců. Ale musím tvrdit, že mě jejich kandidátka nikterak nepřekvapila, šedý průměr, snad až na invalidního důchodce soudruha Hrabce, který při své invaliditě stihá obhospodarovat poměrně hodně, chová všemožné druhy zvířectva v hojném množství a obdělává malé zelinářství se solidní plochou vlastního a pronajatého pole, že by si chtěl při své invaliditě krátit svůj volný čas ještě funkcí?

Ale neríkal bych ~~xxx~~ pravdu, kdybych z komunistů jmenoval pouze tohoto, který mě překvapil, další osobou z těchto rudých řad je dlouholetá universální spolehlivá soudružka Gregorová, známá svým členstvím v bývalém ÚV KSČ. Tímto hnusem se nikdy netajila, naopak, prováděla besedy, na kterých líčila dojemné dojmy ze stranického sjezdu, kterého se jako delegátka zúčastnila, žive si vzpomínám na její chvalozpevy na Husáka a další z té hanebné sebranky. My žáci ZDS jsme jen kulili oči a možné jsme to tehdy i prožívali s ní, ale čas a zkušenosti to vyléčily. A co čelá jmenovaná soudružka segodnja? Jako ostatní "upražení a ponížení", nadává, posílá oheň a síru na všechno nové. Pekná kandidátka KSČSM, co?

Ale abych přešel vlastně k tomu, co mne nejvíc šokovalo, je to skladba kandidátů Hnutí za samosprávnou demokracii, či jak se celé pochybum jmenuje. Už dříve jsem slyšel o tom, že toto hnutí je z poloviny slátáno z obrácených kabátů/pův. KSČ/, prospěchářů a hrstky těch, co jim na jejich sliby a "argumenty" naleteli. Tehdy jsem se nemohl o tom nijak přesvědčit, ale teď jsem v tomto ujištěn, při pohledu na kandidátku. Prvním z nich je bývalý soudruh/pan/ing. Knetig-bez diskuse. Další rána je soudruh/ex/ing. Koubek, bývalý nomenklaturák - ex ředitel lesního závodu Buchlovice a poovníku státních lesů v Brně, není třeba komentáře. A ing. Večeřa? Není tak dávno, co se na plnou hubu chvástal, proč vstoupil do rudých řad, samozřejmě z prospechu, aby se dostal na školu, tedy prospěchář, kam se chce nyní dostat prostřednictvím tohoto hnutí a kandidatury! A ostatní tito? Nevím, zda byl učitel Klvaňa v KSČ, ale jeho jednání a postoje v minulém režimu tomu plně nasvědčovaly. Ale i ostatní kandidáti/až na skromné výjimky/HSD jsou spíše karikaturou, než lidmi, kterým by šlo o věci obecné. Jako šablonový příklad zde ještě máme Rybu-vedoucího prodejny. Více se o něm zmiňovat nebudu, neboť jest zpracován samostatný článek, pro informaci: ve svém kšeftu i s personálem okrádá kde koho, specializuje se na staré, hluché a zapomnětlivé lidi, prý si tam vydělává málo! Co asi takový člověk poněkud nã kandidátce? Koho chce zastupovat/byl zvolen!!!/asi všechny kšeftare a zločeje, podle volebního výsledku je jich tedy v Buchlovicích mnoho! Bůh s vámi, občané Buchlovic, aby jste si všude opatřili mráče!

Snad jen na konec, volby nedopadly nejhůře, sem tam někdo z těchto se tam dostal a ostatní ...? Zůstali ležet v práci a ve svých výkelech po mezích u prašných cest.

Vivat bulvár!!!

Květoš K.

HLAŤOVACÍ LISTEK

VOLÍ SE 15 ČLENŮ

PRO VOLBU OBECNÍHO ZASTUPITELSTVA V BUCHLOVICÍCH DNE 24. LISTOPADU 1990

☐ Kandidáti Občanského fóra a Československé strany lidové	☐ Kandidáti za samostatné a národnostní menšiny a za Svazek národnostních menšin	☐ Komunistická strana Československa
☐ 1. František DVOŘAN, 61 r., důchodce Buchlovice 607, ČSL	☐ 1. Emil LUNŠTÍK, 51 r., státní funkcionář 161	☐ 1. Ing. Pavel VLAŠEK, 47 r., ředitel Buchlovice 71
☐ 2. Ing. Jarmil ČILČEK, 42 r., ved. metalurg Buchlovice 731, OP	☐ 2. Jiří KUTÁLEK, 46 r., mistr Buchlovice 635	☐ 2. Miroslav HRABEC, 46 r., důchodce Buchlovice 345
☐ 3. Josef TOMÁNEK, 52 r., technik Buchlovice 139, ČSL	☐ 3. Ing. Pavel LIPNER, 43 r., inspektor Buchlovice 572	☐ 3. Olga VEČEROVÁ, 59 r., zdravotní sestra Buchlovice 561
☐ 4. Ing. Jiří ČERNÝ, 34 r., tajemník MNV Buchlovice 649, OP	☐ 4. Ing. Ivan KNETO, 49 r., letecký inženýr Buchlovice 157	☐ 4. Jiří VYČUDILÍK, 30 r., učitel Buchlovice 566
☐ 5. Václav RAJSKÝ, 57 r., stavební technik Buchlovice 388, ČSL	☐ 5. Marie KUNCOVÁ, 45 r., zdravotnice Buchlovice 518	☐ 5. Vlasta ŠPAČKOVÁ, 40 r., dělnice Buchlovice 561
☐ 6. Ing. Jan KNOPF, 37 r., agronom ZD Buchlovice 795, OP	☐ 6. František KLVAŇA, 36 r., učitel Buchlovice 735	☐ 6. Marie ŠKRÁSKOVÁ, 49 r., dělnice Buchlovice 566
☐ 7. Antonín KOVÁŘÍK, 55 r., vedoucí THP Buchlovice 15, ČSL	☐ 7. Josef KRÍVA, 58 r., podnikatel Buchlovice 25	☐ 7. Jaroslava GREGOROVÁ, 53 r., dělnice Buchlovice 407
☐ 8. František DANĚL, 61 r., mistr ÚLUV Buchlovice 277, OP	☐ 8. Stanislav RYBA, 35 r., vedoucí průmyslu Buchlovice 521	☐ 8. Vlasta HŘÍVOVÁ, 50 r., dělnice Buchlovice 719
☐ 9. MUDr. Zdeňka MLČÁKOVÁ, 54 r., lékařka Buchlovice 673, ČSL	☐ 9. Jaroslav ŠEDA, 45 r., instalatér Buchlovice 281	
☐ 10. Ing. Zdeňka VOJTÁŠKOVÁ, 36 r., odb. ekonomka Buchlovice 733, OP	☐ 10. Ing. František KOUŘEK, 49 r., lesní inženýr Buchlovice 637	
☐ 11. Zdeňka ČERNÍKOVÁ, 36 r., mzdová účetní Buchlovice 103, ČSL	☐ 11. Květoslava DOLEŽALOVÁ, 62 r., důchodkyně Buchlovice 32	
☐ 12. Marie ŮŘEDNÍČKOVÁ, 44 r., keramička Buchlovice 570, OP	☐ 12. Ing. Milan VEČERÁ, 31 r., stavbyvedoucí Buchlovice 797	
☐ 13. Rostislav KRÁLÍK, 48 r., mechanik Buchlovice 150, ČSL	☐ 13. Zdeněk DVOŘÁK, 31 r., svářeč Buchlovice 711	
☐ 14. Milan BARTOŠEK, 48 r., elektromechanik Buchlovice 739, OP	☐ 14. Antonín VALUNTA, 42 r., mistr Buchlovice 729	
☐ 15. Jan ZUPANEK, 48 r., technik Buchlovice 390, ČSL	☐ 15. Jaroslav HRUŠKA, 57 let, důchodce Buchlovice 772	

.....
 OKNO KULTURY /dokončení z čísla 3/

Některí čtenáři si možná vzpomenu na rozhovor z 3. čísla ID se symem J. Dietla a R. Helfem. R. Dietl líčí obsah svého nového seriálu až po 12. díl. Ide byl rozhovor, vlastně monolog, přerušen a vzhledem k převratným změnám ve společnosti kolem Prahy i v Praze samotné, nebyl dosud dokončen. Výprodejní číslo však snese i anachronismy nejhrubší ráže, čili zde se vám, vážení čtenáři odpačků, nabízí vyvrcholení.

X X X

Hanusková se dostává do JZD "Sladká řepa", kde si zootechnik povšimne divných nadměrně velkých rukou, jako stvořených k dějení družstevních krav. Zpočátku se dívka nedaří, vemena jí padá z ruky, mléko teče namísto do hrotku do podestýlky. Pak přichází toužebně očekávaný 12. díl, kdy Hanusková poprvé dějí pomocí elektrického vydejevače zapůjčeného pro seriál kooperací čs-holandskou firmou Philips-Kevašret. Hanička se podaří vydejít i nezkratnou krávu Bělku, za což si vyslouží obdiv zootechnika a pověst nejlepší dějičky Sladké řepy. S tímto se ovšem nehodlá smířit zasloužilá členka družstva Apolena Petmášilová, která v 13. dílu přimíchá Bělce do struh chemický přípravek na bázi adrenalinu. Tentokrát se však Hanička ještě vyvaruje zranění, neboť přípravek začne působit se zpožděním a tak v prvních minutách 14. dílu klesá pod úderem zadní nohy Bělky zootechnik Tománek. Jen rychlá lékařská pomoc udrží nešťastníka při životě, nikoli však při smyslech. Hanička si uvědomí, že past byla políčena na ni a denně schutnává o truby. Ale Apolena se nevzdává jen tak - čtyřicet let vedla v mléčné lize zcela suverénně a teď by ji měl v první místě připravit ten hářeštantský fracek? říká televizním divákům jako prolog k 16. dílu. Kuje dál své podlé pikle a při ranním dějení vyvolá s pomocí instalatéra Vzpourného, který Haničku již tři roky narně nadbíhá, zkrat v jističi elektrického mechanizmu vydejevače. Elektrická rána mezi vemena učiní z Bělky zuřivé hevače, někeli-krát se pošlape Haničku přes hlavu, sežvýká jí šátek, uhryzne bradavku a kdesví jak by všechno dopadlo, kdyby hlasatelka neohlásila konec 16. dílu. 17. díl otevřítá působivý obraz z nemocničního prostředí, kde kolektiv lékařů zápasí o život zraněné, nyní již hrdinky socialistické práce. Znovu se však zjevuje démonická dvojice Petmášilová-Vzpourný, která přichází prý na návštěvu zraněné /ha ha ha/, jejíž stav se mezitím rapidně zlepšil, ale ve skutečnosti jim jde jen o konečné zdůčtování s bezmocnou dějičkou. Zápletka začne zcela nevinně. Vzpourný zničením vyrazí pojistky na chodbě před čekárnou a posledních deset minut 17. dílu se utopí ve tmě. Ta pokračuje i v osmnáctém dílu, přičemž slyšíme jen cvakání nůžek, jimiž Petmášilová stříhá životně důležité hadičky směřující do Haniččina těla. Ve chvíli kdy se Petmášilová a Vzpourný nachlají v koši na nazeuvací papuše a proud opět plní válce zářivek, směřuje již k jejich pelechu bývalý hlídač stehu Dušan Marťan. V 19. dílu Marťan podrobně informuje lékařské konsilium o nerestech na chodbě resuscitačního oddělení a díky jeho intervenci je Hanusková v poslední chvíli napejena na náhradní ruční agregát, zajišťující základní životní funkce, dýchání, krevní oběh a rozmnožování. Tanden Petmášilová-Vzpourný je zadržen po krátké štvanci a kličekování mezi inkubátory. Při honičce je kladen důraz na propagaci výrobků obuvnického průmyslu /detailní záběry podrážek bot při vybírání zatáček/. 20. díl zastihuje Haničku v těžké depresi, neboť jí primář Vesáhlé oznámil, že se víckrát nepostaví na nohy. Dívka se pokusí zardousit, když si vecpe do krku neplněného bažanta, ale sebevražda jí nevyjde, jelikož nádobka praskne a kuckající pacientce vrátí dech až herda do zad od primáře Vesáhlé. Ten si dívku v 21. dílu natolik oblíbí, že z obavy, aby si opět neublížila, tráví s ní dny i noci. Správně tuší, že Hanička, která nikoho nemá, musí mít veškeré své úspory někde při sobě. Noc z 21. na 22. díl stráví oba mladí lidé v jedné posteli a milostná scéna vrcholí šetrným okradením zamilované dějičky. Naštěstí se zpoza sbrázovky osciloskopu ŽKG vynoří starý známý D. Marťan, hledající zde s baterkou vypadlý umělý chrup a kontaktní čočku z 10. dílu. V 23. dílu pak vydává svědectví o zvláštním chování primáře Vesáhlé k pacientce H. Hanuskové,

spolu s naturalistickým vykreslením jednotlivých fází pohlavního aktu. Justičním omylem v 24. dílu je Vosáhla jmenován přednostou kliniky neurochirurgie v sousedním městě. Aby bylo československé spravedlnosti učiněno zadost, zabije jej v 27. díle zbloudilý kulový blesk. Ale nepředbíhejme! Zhrzená Hana propadne mátožnému blouznění a šetřující personál jí nedává žádnou šanci na návrat do normálního života. Jedině praatary nester komunistů A. Knotek se stále nechce smířit s Haniččinou rezignací na plnohodnotnou existenci. Navštěvuje proto během 25. dílu městskou knihovnu a žádá pracovníci o zapůjčení jednoho výtisku knihy "Příběh opravdového člověka". Odpovědí na jeho poníženou prosbu je ono typické: "Nemáme! Ptejte se v příštím kvartále!" A. Knotek jde ve své poctivosti tak daleko, že uvěří amorální ženě a zničen odchází do rudého koutku. 26. díl je i úvodem do nového kvartálu a soudruh Knotek opět žádání o zapůjčení knihy pro ochrnutou Haničku. Knihovnice odsekne totéž co v předchozím dílu. To už ale Knotkovi nedá spát a na schůzi podnikne výpad proti nedostatečnému zásobování knihoven knihou: "Příběh opravdového člověka." Od kompetentního činovníka se dovídá překvapivou novinu, že totiž Příběhů opravdového člověka bylo do knihovny navezeno 30 kusů. Následná kontrola je předmětem 27. dílu. Je odhalen zlozvyk půjčování knih za úplatu - A. Knotek tím pádem slavnostně odevzdává 1 výtisk A. Haneuskové. Celý 28. díl čte děvče Příběh pilota Meresjeva a na str. 132 /obrázek v knize je i reklamou na Dněproges/ dospěje k jednoznačnému rozhodnutí: Budu dojit! Jen co pohasne titulky k 29. dílu, naskytne se nám výjev, který stojí za zopakování. Hana Haneusková, nyní již silná a uvědomělá individualita, vjíždí na invalidním vozíčku pod zadní nohy Bělky, která ji vítá uznalým zabučením. Zestechnik Tománek řídí z velínu celou operaci a prapodiivně se šklebí. 30. díl poukazuje na složitou cestu zchromlé dejičky k prvnímu místu a v 31. dílu je Hanička adoptována A. Knotkem. Z MSR se zároveň s adopcí navrácí její zubožení rodiče, jimž chemicky znečištěný Rýn pod Hindenburgovým mostem kapitálně naboural krevní obrazy. V předposledním 32. díle se osudy zúčastněných s konečnou platností rezulí. Dušan Marťan vydává své paměti a brzy nato je obviněn z rozšiřování pornografické literatury a končí svou bludnou pouť opět jako hlídač stohu, kde najde konečně to, co dlouho hledal - umělý chrup a kontaktní čočku! Haniččin otec napadne A. Knotka klikou od flašinetu - oba starci se nenávidí kvůli rozdílným názorům na stavbu vedního díla Gabčíkovo-Nagymaresz. Na zájezdu svecnářů na Slovensko utopí Alfréd Haneusek toho poctivého soudruha A. Knotka v napršené nádrži Gabčíkovo. A. Knotek do poslední chvíle věří, že se naučí plavat. Stará paní Haneusková umírá v 33. díle, když jí při hledání kliky od flašinetu přejede švédský sněžný skútr. A. Haneusek je odsouzen k nuceným pracím a zde je přikován k jedné lopatě s Dietmarem Jürgenem. Oba zločinci si přísahají, že aspoň zde se budou chevat jak lidi. Hanička získává řád práce, předsednický post a ruku zestechnika Tománka. Nikdy nezapomíná na pozitivní roli A. Knotka ve svém životě a 9.5. mu vozívá na hřeb škepek čerstvě nadojeného mléka.

J.M.C.

KONEC

A PŘÍŠTĚ BUDETE S TOU PILKOU OPATRNĚJŠÍ,
PANE GAJDUŠEK!

© KILISTYMEK

OBĚŤ NA NÁDRAŽÍ

/povídka /

Co je a co není dobré a co je třeba znát a vědět a jak se chovat v jaké situaci, to nám vždy radil major Píce, jehož jméno jsme často skloňovali a doplňovali malým háčkem nad písmenem "C". Sám byl doživotním majorem a ve své zetce měl záznam o zaražení hodnostního postupu za to, že propil bojovou zástavu útvaru v hospodě. Byla to guma jako každá ostatní. Pružná, pekerná, ubíjející své podržené až na kolena do mazláku. Nad tímto a vším jiným stále ještě přemýšlel vojín Efa, který jede domů na dovolenku. Po nástupu na autobus kráčí jako v mlze ve špinavém a na výložkách oblitém kabátě. Je povznesen nad totální realitu, která ho ještě víc jak rok bude potkávat v zeleném sukni. Zmítající se míjí lidé čekající na dostavník do jeho rodné obce a staví se do pořadí jako první/mazák/mazlák/. S každým se vítá, s každým si podává ruce a každý se od něho odvrací, protože Efa místy zvrací a kdekde se dívá na jeho záda, kde má záložku na fraku jako křídlo ze čmeláka, jakoby chtěl vzlétnout povznesen Prométheovou myšlenkou ještě výš, než mu dovoluje současný alkoholový stav. Chvilí zase tiše blije přes zábradlí do jízdny dráhy autobusů, utírá se rukávem zeleného mantlu. Kouří a zápalky odhazuje na lidi, na které nemístně laje a hrubými slovy spílá jim hnojnými názvy. Pak chvíli vstaje sní a myslí na toho majora Píce a znovu neúnavně kleje stojícím abiturientům cestování v autobusu.

Stále to nemůže zapomenout těm darebákům, kdy nemohl ani dýchat a musel se plížit vpřed ověnčený vším možným bardelem a se samopalem na sobě a PCHOJ a s maskou na obličeji, krátkými přísky vpřed, zablácen, když se plazil pólmetrovým bahniskem až se v něm skoro topil, kdy zvrátil z hladu po jídle přesycený žlutým dýmem slzáků. Ti zasraní frajtrí! A potom napadal sněh. Plazit se v mokřině sněhu a být celý moký až na tělo, utíkat vpřed s halasným Hurá až na pahorek smrti a znovu se plazit a utíkat a střílet proti nepříteli, který o nás tvrdí, prý jsme nepřátelé my. A nejhorší byly ty namrzlé mundúry, co usychaly několik dnů na těle a jak jsme s nimi se zpěvem odcházeli z čvičáku, abysme se po obědě vrátili. A když se chtělo člověku nejvíce spát, nešlo to! Ach ty nekonečné a nesmyslné trenýrovky ranní a večerní činnosti. Zašňárovali jste si někdy vysoké kanady za 20 vteřin? A jistě ani nevíte, co se dá zvládnout za 2 minuty: Vyskočit v pyžamu z postele, předpisově po sobě ustláť a spacáky vyhladit na dokonalou hladkost, pyžama sležit do komínků do skříně, obléci si zelené mudúry, zašňarovat boty, umýt si zuby a obličeje, oholit se, vyběhnout s odrazením se z pokoje a postavit se do útvaru na své místo.

Efa je smutný voják, zkusil už moc trápení a basy za neustálé pozdní přechody z vycháze, z dovolenky se taky vrátí pozdě! Kolikrát nespal celé noci, kolikrát utíkal v herečce za lenešného mazáka do služeb do kuchyně. Pamatuje si je, jak ho bili sukovitou holí, aby běhal na čas po postelech a na postelích, aby zpíval každý večer mazákům hymnu s jejich hnusem "306". Vzpomíná, jak mu odepisovali na dopisy jeho milé, jak mu vykrádali balíky z domova a na rajony, kde se po kolenách plazil v 10 cm vody, sračce mazláků a různých prášků a ještě si při práci musel zpívat a usmívat se na dva odporné cikány. K cikánům má Efa odpor a všechny by je nechal naložit a vysypat uprostřed Atlantiku. Snad nikdy v životě nebude ponižován jako na vojně! A když celé mě síce sobotu a neděli dřel ve směnkách, umýval nádobí, až mu celé ruce slezly v jeden otek. A těch ran palicemi-sestřihán na žárovku, potácel se tím nenáviděným koncentrákem, vyhýbaje se všem gumám, aby je zdravít nemohl. Nikdy na to nezapomene, jak se po kolenách plazil kolem nehou zlatých výložek, které tam seděly za strašné výplaty a z rozmaru si kopli do umývacího vejína na dlažce. Efa by je střílel na setkání jako každý, kde si ten očištěc prožil.

Efa se klátí a v procházejícím vojákovi z povelání vidí majora Píce, chápe se po noži v kapse a zabíjí ho kolnou ranou přímo do srdce. Ten se chvíli zmítá, ale pak úspěšně umírá. Možná, že je ho i škoda. Mohl to dotáhnout na majora a vysoký plat. Obecenstvo čekatelů na autobus Efu zadrží a drží ho do příchodu policistů. Ano, je z něj pravý vrah člověka. Už ho vedou v okevech na jeho nejdelší dovolenku z vojny.

K. Krystýnek

..... ILEGÁLNÍ CHVILKA POEZIE

Dnes jsme pro vás vybrali torza z rozkradené sbírky básníka J.Bulhara "Atentát na ticho". Básně jsou špatné samy o sobě, takže nepotřebují žádné-
ho placeného člověka, který by si třbil svůj sluh nad jejich slabínami.

Apríly

Už je mi tak
jako s rakovinou
a to je signál
k zabíjení

Poslali mě umřít
modlili se za te
Zabochnu jím
před nosem
dveře přežití

Zvuk supího zobanu
klapne to
na puntík
přesně

Hirošima z mozku
Nagasaki z duše
Lidice přede mnou
Oradour za mnou

Jsem přece
vznešená vteřina
preparovaná
lovcem lebek?

Jen vykopaná hlína
v propadlišti očí
pláče deštěm

Dál?

Nic se nezměnilo - ani drát
v oddrátovaný králíkárně
Dál slabší musí umírat
za cizí víru marně

A dál
voják, soudce a kat
dolů z Golgoty
hrdě za rakvemi
jediné jistoty

kráčí
v této zemi
vlkodlačí

Smrt ve výklenku

Tečité schodiště,
starý hrad
výprava za poznáním
červené šňůry vražd
v předivu času

Někde ji zapomněl
ze slepého okna
za zákrutem
za sto šestým schodem
Někde ji zapomněl
vzít sebou
na rozprášenou
křížovou cestu

Den Aberville tonul v bažině
Den Aberville třikrát raněn
šípem
Den Aberville slézá hradby
Jeruzaléma
vrací se ke královskému dveru

A ty ses vyvrátil
na sto sedmém schodu
se šípem krevní sraženiny
v srdci

Výklenek tu zůstal
posměšně prázdný
Bojíme se
strašně se bojíme
sestoupit z rozhledny

x x x

Mé tělo letí berdelem
jako světluška tunelem
S tím rozdílem že nezárí
a že ten tunel končí zdí....

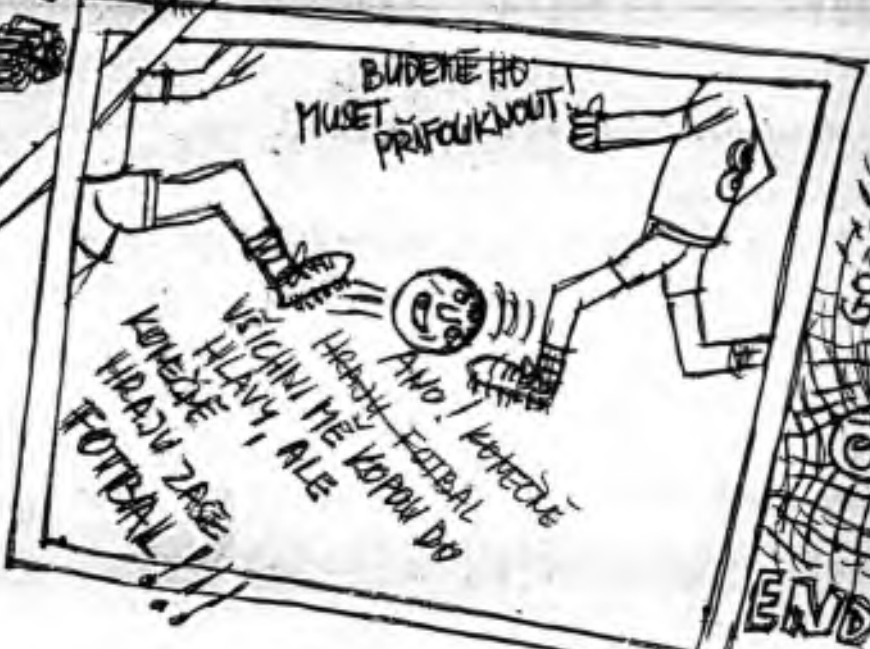
/ Vybral J.M.C. /

.....
Číslo toto jest spleteno z odřezků těchto literárních řezníků:
: Horst, Krystýnek, J.M.C., Mládě, Why, P. Krátký a J. Bulhar.

FOTBALOVA

1998

VÁŠEN

END